DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXX. ZATURDAG den 31sten DECEMBER 1842. N. 53.

BEKENDMAKING.

DE Heer Gezaghebber ad-interim van Curaçao en onderhoorige eilanden geen PUBLIEKE AUDIENTIE op Nieuwjaarsdag zullende verleenen, zoo heeft de ondergeteekende de eer zulks mits deze, op last van Zyn HoogEdel Gestrenge, ter kennisse van het algemeen te brengen.

Curaçao den 23 December 1842.
De 1e. Luitenant Adjudant,
E. J. SLENGARDE.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 22 December 1842.

BY dispositie van den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber ad-interim dezer kolonie, dd. 21 dezer No. 460, is de Heer Jan van der Singel benoemd tot Wykmeester over de 4de Wyk op Pietermaai, en zulks in stede van den overleden Heer J. H. Beaujon, dewelke met die betrekking is belast geweest.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

DE Prokureur des Konings geeft zich de eer ter kennisse der belanghebbenden te brengen, dat de standaarden der maten, die in de publicatie van den 3den December 1842 No. 444 nader bepaald worden, ten zynen kantore ter bezigtiging voorhanden zyn.

Curaçao den 15 December 1842.
De vermelde Ambtenaar,
Mr. H. W. DE QUARTEL.

PHYSIOLOGIE
van den Gehuwden Man.

De Wittebroodsweken.

In het begin staat hy zeer laat op; men kan hem niet uit het bed krygen (wel te verstaan, zyne vrouw is ook nog het bed niet uitgestapt).

Is hy ambtenaar, dan zegt hy: "ach, het is toch reeds te laat om naar myn bureau te gaan, die correspondentie heeft thans ook niet veel om het lyf, en de eerste commies kan ze wel afmaken."

Is hy koopman, zoo zegt hy: "de bedienden zyn beneden, zy hebben my niet noodig, om den winkel open te zetten – – – 's morgens wordt toch niet veel verkocht; buitendien moeten de jonge lieden zich vormen; ik kan hen niet altyd bewaken."

Is hy procureur of advocaat, zoo zegt hy: "ik heb voor dezen morgen eene byeenkomst besteld. Ik zal van avond er henen gaan; men kan zich toch niet dood werken."

Leeft hy enkel van zyne renten, zoo zegt hy volstrekt niets; vraagt hem, echter zyne vrouw, hoe laat het is, zoo vergenoegt hy zich haar te omhelzen, terwyl hy antwoordt: "wat gaat ons de tyd aan; wat dringt ons dan? zyn wy niet ons eigen meester?" En nog meer andere redenen voert hy aan, door de teederste liefkozingen vergezeld; mevrouw laat zich gemakkelyk overreden; zy vindt haren man ongemeen welbespraakt en overtuigend.

Spoedig bekent onze gehuwde man, dat hy honger heeft; zyne vrouw antwoordt: "het ontbyt wacht, ons, kom laat ons opstaan!"

"Maar, waarom dan op te staan?" roept onze gehuwde man: "laat ons in het bed ontbyten, myne lieve, dat is veel aangenamer."

Mevrouw heeft hiertegen niets in te brengen; een glimlachje is haar antwoord.

Men ontbyt in het bed. Dit, nu, mag wel zeer aardig zyn, gemakkelyk echter is het zeker niet. Wat nood! De liefde maakt alles bekoorlyk.

Heeft men ontbeten, dan staat men toch [illegible] nog niet op; men [illegible] zoo vele dingen te vertellen.

Eindelyk stapt men het bed uit. Men kleedt zich, terwyl men eene menigte kleine allerliefste potsen speelt; nu eens verschuilt men zich; dan weder huppelt men elkander toe; dan weder kust men elkander.

Het uur van het middag-eten is gekomen, en men heeft niets gedaan dan gelagchen, geschertst, gedarteld. De heer des huizes heeft bevonden, dat de dag zeer snel voorbygegaan is.

Mevrouw heeft, smachtende oogen, die het zelfde te kennen geven.

Hy kan niet moede worden zyne vrouw aan te zien, haar in de armen te nemen en hare handen te drukken.

Mevrouw vreest, dat dit in het einde te verre zal gaan, en dat haar man uit liefde nog stapel gek zal worden.

By het middagmaal neemt de heer zyne vrouw op zynen schoot; drinkt uit het glas, waaruit zy heeft gedronken; eet van het geregt, waarvan zy zich heeft bediend.— Faisanten zouden hem smakeloos schynen, als zy er niet van gegeten had.

Besluiten de jonggehuwden des avonds in den schouwburg te gaan, zy blyven niet tot het einde van het stuk; gaan zy te visite, dringt hy er sterk op aan, dat men zich naar huis begeve. Hy geeft zyne vrouw van verre teekenen; deze geeft hem te verstaan, dat de welvoegelykheid eischt nog te blyven, maar onze jonge echte man heeft thans den brui van alle welwillende gemanierdheid, hy bekreunt zich niet over het *qu'en dira-t-on?* Hy wil zyne vrouw meênemen, hy haakt naar het oogenblik, dat hy weder met haar zal alleen zyn.— Zulke oogenblikken schynen hem zoo zeldzaam.

Eindelyk gelukt het hem, zich met zyne vrouw te verwyderen. Het heeft veel van eene schaking!

Hy helpt zyne vrouw op de galantste manier in het rytuig en stort zich achter haar in hetzelve.

Welk een ongeduldig mensch! zegt mevrouw, als dat zoo bleef, het zoude verrukkend zyn, maar....

De Wittebroodsweken voorby.

Zullen de vrouwen jegens hunne mans altyd zoo zyn, als zy gedurende de wittebroodsweken zyn geweest? Eene moeijelyke vraag, welke ik niet wil trachten hier op te lossen, omdat wy van gehuwde mans spreken, en niet van hunne vrouwen.

Maar in het voorbygaan wil ik toch zeggen, dat de vrouwen minder spoedig dan wy het genot en het geluk moede worden; het is dus niet de vrouw, die het eerst de wittebroodsweken doet eindigen.

De heer, die zoo gaarne lang te bed bleef, begint even vroeg op te staan, als vóór zyn huwelyk; weldra nog vroeger dan toen hy ongetrouwd was.

Thans is het de beurt der vrouw, om hem in het bed te willen houden [illegible]

"En myn bureau! – – – Hm! – – – ik heb geen lust mynen chef ongunstige rapporten over my te laten indienen! – – – zelfs nog wel ten laatste myne betrekking te verliezen."

Of: "myne bedienden voeren niets uit, als ik er niet ben – – – myn boutje, als men eene affaire heeft, moet men vroeg by de hand zyn, anders gaat niets voorúit! het oog des meesters maakt het paard vet."

Of: "ik heb dezen morgen vroeg eene conferentie, het betreft eene gewigtige aangelegenheid; ik kan mynen man niet vergeefs laten wachten – – – wil men goede zaken doen, dan moet men niet lui zyn."

"Maar gy hebt nog niet ontbeten, manlief," zegt dan de vrouw al zuchtende: "als gy wachten wilt, zal het ontbyt aan het bed gebragt worden – – – het zal geene twee minuten meer duren. – – –"

"O! neen! – – – in het bed ontbyten! Dat is veel te ongemakkelyk! – – Men stort de koffy over de dekens – – – men laat het lepeltje vallen – – – vindt het brood niet weer! – – – Bah! hoe onaangenaam, in het bed te ontbyten – – –. Het gaat er dan mede, als met lieden, die op den grond willen eten, en wie dan het inschenken lastig valt. Eene tafel, myn schat, eene welgediende tafel heeft men noodig om met gemak te eten."

De vrouw monpelt half verdrietig, half bytend: "Maar toch vroeger – – – gy plagt anders wel gaarne met my in het bed te ontbyten, – – – toen vondt gy het niet ongemakkelyk – – –"

In plaats van antwoord is de man schielyk uit de veren gesprongen; hy kleedt

(*Vervolg op de vierde bladzyde*).

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 29 December 1842.

VAN wege den Heer Gezaghebber ad-interim wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, brieven van manumissie zyn verleend geworden

Aan Maria Isabella, door de wandeling genaamd Dorothea, en Cathalina, toebehoord hebbende aan den boedel van wyle Maria Helena Crisson.

„ het slaven kind Hermina, toebehoord hebbende aan den boedel van wyle A. C. Schotborgh.

„ Maria Carolina (a) Carolina, aangekomen hebbende Benjamin Suares, en

„ het slaven kind Antoinette, toebehoord hebbende aan Deweduwe Adriaan Janzen ; en dat de genoemde gemanumitteerden voortaan zullen heeten :

Maria Isabella Kers.
Dorothea Kers.
Hermina Borg.
Maria Carolina Zwarts.
Antoinette Wees.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 30 December 1842.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 7 January 1843 als volgt is bepaald : het brood van vyftien Cents moet $19\frac{3}{4}$ Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid ; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen ; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

LYST van de ter Koloniale Secretary liggende onafgehaaldebrieven, aangebragt sedert de laatste acht dagen.

H. L. Barkmeijer.	Sarah Sde. Valencia.
Ysabel Torres.	H. C. Fuhrhop.
Johs. C. Prince.	S. E. Petterson.
J. Salsedo.	A. J. Pypers.
Henryeta Ziegler.	P. Winkel.
Petronita C. Wenelo.	

Curaçao den 30 December 1842.

De Commis, belast met de post-directie,
C. GORSIRA.

C U R A Ç A O.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.
DECEMBER 1842.

N. M. Donderdag den 1 te 11 u. 42 m. 'savonds.
E. K. Vrydag den 9 te 5 u. 52 m. 'snamiddags.
V. M. Zaturdag den 17 te 2 u. 13 m. 'snamiddags.
L. K. Zaturdag den 24 te 0 u. 13 m. 'snamiddags.
N. M. Zaturdag den 31 te 2 u. 30 m. 'snamiddags.

Verleden Donderdag, den 29 dezer, is Z. M. Brik Venus, gekommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee F. A. Jöhr, van La Guayra binnen deze haven aangekomen.

Met de aankomst van een vaartuig van Nieuw York zyn er Nieuw Yorksche Couranten ontvangen geworden tot den 8 dezer, welke europische berigten bevatten tot den 18 November, waaruit wy voor dit nummer uittreksels gemaakt hebben.

De Koning der Belgen heeft den 8 November de zitting der belgische kamers geopend en zyne onderdanen bekend gemaakt met de eindbepaling der kwestiën, die sedert de splitsing van het koningryk der Nederlanden zyn hangende gebleven, benevens het sluiten eener overeenkomst betrekkelyk de vaart op de vloeden en rivieren, die beide landen doorkruizen ; doch van de tolvereeniging met Frankryk zegt hy geen woord. Hy is in persoon te Parys geweest om over het traktaat van tolvereeniging te handelen ; doch dit schynt geheel mislukt te zyn.

Zoo lang Belgien met Holland vereenigd was, had hetzelve een ruimen uitweg voor deszelfs fabrikaten en producten in Holland en deszelfs kolonien ; doch sedert de scheiding der beide ryken is deze uitweg gesloten. Belgien zocht daarom een traktaat van tolvereeniging met Frankryk te sluiten, waarby Frankryk de fabrikaten en producten van Belgien zonder inkomende regten zou ontvangen, en Belgien daarentegen de fransche wynen en zyden ; doch Frankryk heeft ingezien, dat dit traktaat tot deszelfs nadeel zou strekken; want het kleine Belgien kan maar weinig fransche wynen verbruiken, terwyl Belgien niet alleen voor een veel grooter bedrag aan lynwaden in Frankryk zou verslyten, maar tevens de transito plaats van vreemde fabrikaten worden. Frankryk stelde daarom voor om eene tollinie van fransche tolbeambten aan de belgische grenzen en zeekusten te plaatsen, welke beletten zoude, dat er vreemde lynwaden, bewerkt yzer, enz. in Belgien ingevoerd worden ; doch deze voorslag kon Belgien niet aannemen. Dit ontwerp van traktaat met Frankryk dan afgesprongen zynde, moet Belgien een anderen uitweg zoeken, en dit is Holland en deszelfs overzeesche bezittingen ; maar zoo lang de kwestie over de finantien en transito-handel onbeslist bleef, was er niet te denken aan het sluiten van een handelstraktaat met Holland. Ook durfde geen koopman een aanmerkelyk kapitaal in handelspeculatie wagen, uit vreeze dat de vyandelykheden weer een aanvang zouden nemen. Alle deze overwegingen zullen Belgien handelbaarder gemaakt en medegewerkt hebben tot het eindigen der lang hangende kwestiën.

De neiging, om door onderlinge concessien den vrede te bewaren, openbaart zich meer en meer onder de volkeren van Europa. Twee kwestien, die lang hangende zyn gebleven, zyn thans geeindigd, namelyk : die over de grensscheiding tusschen Engeland en de Vereenigde Staten van Amerika en die tusschen Belgien en Holland. De kwestien, welke er nog bestaan, zyn de volgende: de erkenning van de koningin van Spanje door het Heilig Verbond, de kwestie der etiquette tusschen Spanje en Frankryk en de Syrische kwestie.

Het is niet te denken, dat Isabelle II, door Oostenryk zal erkend worden, zoo lang Metternich leeft. Deze minister dringt aan op een huwelyk tusschen haar en den zoon van Don Carlos, en vooral op de verzoening tusschen Spanje en den Paus.

De zaak der etiquette is nog hangende. By gelegenheid van den dood van den Hertog van Orleans heeft de Regent Louis Philippe laten condoleeren, heeft zielmissen voor den Hertog laten doen, en het hof te Madrid heeft eenen rouw van veertig dagen aangenomen. De Regent heeft hierdoor getracht om met Louis Philippe in betrekking te geraken ; doch het schynt, dat hy er geene notitie van genomen heeft, hoezeer de Franschen er naar verlangen ; want er kan anders geen handelstraktaat tusschen Frankryk en Spanje gesloten worden, zoo als nu plaats heeft gehad tusschen Spanje en Belgien, en staat te geschieden tusschen Spanje en Engeland. Toen de spaansche afgezant, die het handelstraktaat met Belgien had gesloten, over Parys terugkeerde, wendde hy alle pogingen aan om Louis Philippe tot eene toenadering te bewegen. De eerste minister Guizot deed insgelyks zyn best by den koning ; doch de koning bleef onbewegelyk.

De syrische kwestie bestaat hierin :— Het gebergte Libanon wordt door eene christelyke bevolking bewoont. Sedert dat de Engelschen den Pacha van Egypte uit Syriën hebben verdreven, heeft de Groote Heer een turksche Pacha benevens andere turksche ambtenaren over de christelyke bevolking aangesteld ; deze hebben den ouden weg van onderdrukking en knevelary weer ingeslagen ; dientengevolge is deze christelyke bevolking in opstand geraakt, en er wordt veel bloed vergoten. Om alle deze onheilen voortekomen zoeken de europesche mogendheden by den Grooten Heer te bewerken, dat er een christen Pacha of gezagvoerder over den Libanon worde aangesteld, doch ondergeschikt aan den Grooten Heer ; maar deze wil hierin niet toegeven, en zal naar alle waarschynelykheid daartoe gedwongen worden.

In Noord Amerika begint er weer een onweer optezetten. Engeland heeft de party van Mexico tegen Texas genomen. Het heeft Mexico oorlogs stoomboten gegeven ; het heeft toegelaten, dat er engelsche zee officieren en krygsvolk in mexicaansche dienst treden; en het heeft het aanbod van Frankryk en der Vereenigde Staten geweigerd om deel te nemen in de bemiddeling der kwestie tusschen Mexico en Texas.

De korte inhoud der boodschap van den President der Vereenigde Staten komt hierop neder :—

Hy verheugt zich, dat de lang hangend geblevene kwestie wegens het betwiste grondgebied eindelyk is afgedaan.

Hy merkt vervolgens op het voordeel, dat er voor den amerikaanschen handel uit het jongste traktaat moet voortspruiten, daar Engeland in hetzelve afziet van deszelfs eisch om amerikaansche koopvaarders op hooge zeeën te onderzoeken ; waartegen de Vereenigde Staten zich verbinden om op de kust van Afrika eene zeemagt te onderhouden, die 80 stukken geschut zal voeren, ten einde den slavenhandel door de Amerikanen of onder de amerikaansche vlag gedreven, te kunnen beletten. Tot onderhoud dezer zeemagt wordt by het Congres eene som van 250,000 dollars aangevraagd. De geldelyke zwarigheden met Mexico zyn op den weg der schikking. Hy vindt het redelyk, dat aan de klagten van Mexico gehoor gegeven worde, welke hierin bestaan : dat de burgers der Vereenigde Staten telkens Texas ter hulp komen, zoodra de Mexicanen in deze republiek een inval doen. Hy hangt een tafereel op van den algemeenen vrede, waarin echter eene schaduw valt, namelyk de kwestie van den Oregon. Dit grondgebied, gelegen aan de Stille Zuid Zee, ont-

vangt al meer en meer inwoners, die de woeste landen ontginnen; op een gedeelte van hetzelve vermeent Engeland regt te hebben. Indien nu dit gedeelte door amerikaansche burgers wierd bevolkt, zoo zou dit aanleiding tot oneenigheden met Engeland kunnen geven; om die reden wenscht hy, dat door eene onderhandeling de grenzen naauwkeurig bepaald worden. De schatkist zal omstreeks eene halve millioen dollars ten achteren zyn.

De fransche Couranten bevatten zeer lange bulletins aangaande de krygsverrigtingen van het fransche leger in Afrika.— Om dezelven na te kunnen gaan, zoude men eene gespecificeerde kaart van Algerie voor zich moeten hebben. De slotsom van den najaars veldtogt komt hier op neder:—Het vyf zesde gedeelte van het grondgebied van Algerie is thans aan Frankryk geheel onderworpen, zoo dat de Emir derhalve maar een zesde gedeelte van hetzelve heeft overgehouden.

Toen in September het fransche leger op marsch was, kreeg deszelfs opperbevelhebber boden van een onderworpen stam, meldende dat de Emir denzelve had aangevallen, en er werd om bystand verzocht. Het antwoord was: dat deze stam zich zelve moest verdedigen, of anders zoude hy gestraft worden; hy verdedigde zich derhalve zoo goed als mogelyk was; maar een honderdtal menschen werd er vermoord en 400 ossen en 2000 schapen werden door den Emir weggevoerd. Ondertusschen trok het fransche leger op een magtigen vyandelyke stam aan, welke ten getalle van 30,000 zielen in de woestyn gedreven en aldaar aan het gebrek ten prooi gegeven werd, terwyl het fransche leger het verlatene grondgebied bleef bezetten, en deszelfs bondgenooten het koren op 8000 kameelen wegvoerden. Hoe treurig moet het uitzigt zyn voor die bevolking en het denkbeeld, dat zy den langen winter of het regensaisoen onder honger en ellende moeten doorworstelen. Er bestaat geen twyfel of zy zullen wraak nemen op hunne naburen, die hun graan en vee hebben weggevoerd. Deze zyn echter door de Franschen met geweren voorzien. Het is een geluk voor de Franschen, dat de Arabieren zoo roofzuchtig zyn; want geen europeesch leger van 80,000 man, zou eene bevolking van zes millioenen Mahomedanen in bedwang kunnen houden.

Toen de Emir van zyne razzias terug keerde, werd hy door de Franschen in eenen naauwen weg aangevallen; hierin raakte zyne ruitery in verwarring, en de Franschen schoten van eene hoogte op dezelve als op eene troep reebokken.

De Franschen zyn tot diep in de groote woestyn van Sara doorgedrongen. Door den najaars regen was het mogelyk over de zandvlakten te trekken. De Oasen werden achtereenvolgens uitgeplunderd, en de bevolking werd in de zandwoestyn gedreven. Men heeft er op onderscheidene plaatsen ruïnen van romeinsche gebouwen gevonden, zoo dat de romeinsche oudheid thans opgehelderd staat te worden.

Deze veldtogt had plaats in het westen naby de grenzen van Marokko; in het oosten heeft insgelyks een veldtogt plaats gehad. Op eene zekere plaats hadden zich eenige duizende menschen op een berg verschanst. De Franschen zochten hen te bewegen om af te komen, door alle naby gelegene dorpen in brand te steken, in de hoop, dat zy als dan zoude afkomen om wraak te nemen; doch zy bleven op dien berg. Er bleef den Franschen derhalve niets over dan om geschut op eene naburige hoogte te plaatsen en eenige houwitsers naar de verzamelde menigte te werpen.— Hierop stoof de gansche menigte als zoo vele geiten van den bergtop af en verspreide zich in de vlakten. De winter regens beletteden de Franschen dieper door te dringen. Er bleven maar weinig stammen over, die zich nog niet hebben onderworpen; doch alle forten en wapenplaatsen van den Emir over het uitgestrekte grondgebied zyn vernield.

De berigten uit Persiën waren vredelievend.

Op den 6 November kwam de overlandsche brievenmaal van Indiën te Londen aan, brengende de tyding, dat er stellig besloten was om op Caboul aante-rukken.

Op den 8 Augustus ontruimde Generaal Nott Candahar, na al de aldaar overgeblevene krygsbehoeften en de kruidmagazynen vernield te hebben. Zyne krygsmagt was 17,000 man sterk met 21 stukken geschut van onderscheidene calibers. Deze krygsmagt nam den weg van Ghuznee en werd gevolgd door bykans een gelyk getal kampvolgers. De voorraad van leeftogt was toereikend voor veertig dagen en werd vervoerd door 8,000 kameelen, behalve een aantal ossen en ezels. De gansche trein besloeg eene lengte van 12 mylen.— Deze afdeeling was bestemd om de plaats van het ongelukkige garnizoen van Caboul te hernemen. De afstand van Caboul was 318 mylen, waarvan reeds 150 afgelegd waren, en de troepen te Mookool aankwamen.

Generaal England was ook, op den 8 Augustus, aan het hoofd van 4,000 man troepen, een aantal kampvolgers, zieken en gekwetsten van het leger en omtrent 10,000 lastdieren, van Candahar vertrokken. Hy sloeg den weg naar Quettah in, bereikte deze plaats den 10 September en naderde met kleine afdeelingen den doortogt van Bolan.

Generaal Pollock was ook van Jellalabad naar Caboul opgetrokken en had op den 23 Augustus Gundamunk bereikt.

Men zegt, dat Akbar Khan met al zyne krygsgevangenen gevlugt was uit Caboul naar Bameean, en dat het zyn voornemen was deze in eene ontoegankelyk vesting, gelegen op een afstand van omtrent 70 mylen van Caboul, opte sluiten.

De Cholera had zich vertoond onder de britsche troepen, waaraan reeds velen gestorven zyn.

De berigten uit Indiën waren noodlottig voor de kooplieden. De oogst was slecht uitgevallen, en er hadden eenige zware bankbreuken plaats van handelhuizen, die in betrekking stonden met het Moederland.

De berigten uit China waren tot den 26 July en bevatteden niets belangryks. Uit dezelven bleek, dat de expeditie tegen de hoofdstad uitgesteld was tot in het volgend jaar, en dat de krygsverrigtingen zich maar bepaalden met de verovering van plaatsen van minder aanbelang.

Na dat Chapoo met al derzelver magazynen, batteryen, publieke gebouwen, wapentuigen en krygsbehoeften vernield was, zeilde de expeditie de rivier van Yang-tse-Keang op, en op den vroegen morgen van den 16 Juny liet zy het anker vallen vóór de zware vestingwerken aan den oever.— In den tyd van twee uren werden de batteryen van den vyand tot zwygen gebragt, waarop de matrozen en mariniers geland werden; en voor dat de landtroepen konden ontscheept worden, werden de Chinezen uit de forten verdreven en dezelven vermeesterd.

Op den 19 Juny onderwierp zich, na een stoutmoedigen weterstand, de stad Shanghai aan de britsche troepen, waarop derzelver publieke gebouwen verwoest en de koornschuren aan de plundering van de inwoners overgegeven werden.

Zoodanig was de toestand der zaken in China. In Engeland keurde men geheel af deze wyze van krygsvoeren en wenschtte, dat zoo wel in China als in Indiën de zaken reeds vereffend waren.

Parys was bezocht door een vroegen en zeer strengen winter. Verscheidene dagen in de eerste helfte der maand November was de thermometer ver beneden het vriespunt, en men was er bezorgd wegens gebrek aan brandstoffen.

Generaal Van der Smissen, een der veroordeelden wegens de zamenzwering tegen het gouvernement van Belgie, ontvlugtte uit de gevangenis *á la Lavalette*.— Zyn vrouw had verlof bekomen om hem in de gevangenis te bezoeken, zy leende hem haren mantel en bleef in zyne plaats, en den volgenden morgen ging de vrouw ongehinderd uit de gevangenis.

Aan de landengte van Suez is er een ryke kolenmyn ontdekt geworden. Dit komt zeer gelegen voor de stoomschepen, die op Bombay varen, doordien zy 4 £st. 10 sh. betalen voor één ton steenkolen.

In de vorige Courant hebben wy een kort verslag gegeven van de plegtigheden, die by den vervoer van Santa Martha en het begraven van het overschot van den President Verlosser hebben plaats gehad. Latere Caracas Couranten zyn meestal opgevuld met bespiegelingen en dichtstukken, betrekking hebbende op gemelde gebeurtenis. Deze stukken zyn belangryker voor den inboorling van Columbia dan voor de buitenlanders. Wy vinden derhalve niets, dat waardig is overtenemen, dan het verslag van de opdelving van de kist van Bolivar, op den 20 November, in de hoofdkerk te Santa Martha.

Na eene marmeren zerk opgeligt te hebben, die een grafgewelf, hetwelk voor het altaar was, bedekte, vond men er een houten kist, die eene looden kist insloot. Deze kisten geopend zynde, vond men in dezelve het overschot van een lyk, dat uit de volgende kenteekens bleek te zyn dat van den President Verlosser. Het bekkeneel was doorgezaagd om de hersens uit hetzelve te nemen, en de ribben waren insgelyks doorgezaagd om de borstingewanden weg te nemen. Men vond er stukken veldlaarzen, met welke hy begraven was, ook stukken van gallons, dat vergaan waren; en op de beenderen van den boven arm waren zigtbaar groene strepen van geoxideerd koper. De geneesheer, die het lyk toebereid had en andere personen, herkenden de identiteit van hetzelve aan deze kenteekenen.

Een persoon, die by het openen van de kist tegenwoordig was, heeft ons verhaald, dat men niets dan verweerde of zwart gewordene beenderen zag, waaruit men zich op het eerste oogenblik geen geregeld skelet kon voorstellen. Het deksel en een gedeelte der zystukken van de houten kist werden weggenomen, en de bodem dezer kist, benevens de looden kist werden overgeplaatst in de kist, welke door het gouvernement van Nieuw Grenada was gezonden, waarna dezelve op een katafalk is geplaatst geworden.

Een ander kistje, dat het hart en ingewanden bevatte, is echter in gemeld grafgewelf geplaatst, opdat Nieuw Grenada ook iets ter gedachtenis van den President Verlosser zoude behouden; doch volgens ooggetuigen was er van het hart en de ingewanden niets meer aanwezig. Het hart en de ingewanden moesten echter nimmer in een kistje, maar in een zilveren vaas met wyngeest bewaard geworden zyn.

(*Vervolg van de eerste bladzyde*).

zich ylings aan, ontbyt zeer snel, nog vóór zyne vrouw met het ochtendtoilet gereed is.

Komt de heer in den loop van den dag thuis en treedt zyne vrouw hem te gemoet om met hem te schertsen, te lagchen, te dartelen, dan antwoordt onze echteman tamelyk snel: "Laat my toch met rust, myne lieve – – – – ik heb geen tyd om gekheid te maken.——O, gy ziet er zeer lief uit; maar als gy my eene groote dienst wilt bewyzen, ga dan heen; gy stoort my in myn werk."

En mynheer denkt er niet meer aan, zyne vrouw te omarmen; hy drukt haar de handen niet meer; hy staart niet meer minuten lang in hare oogen.

By het middageten, neemt hy haar niet meer op zynen schoot. Heeft zyne vrouw van een of ander geregt gegeten, en biedt zy er hem dan van aan, zoo doet hy, als merkte hy het niet, en eet verder van hetgeen hy voor zich heeft; of wel hy trekt de schouders op, met de woorden: "Laat toch die gekheid! ik houd niet van dat geregt – – het is te vet – – of, het is te mager."

Zet de vrouw één nieuw mutsje of eenen nieuwen hoed op, en plaatst zy zich voor haren man en zegt:

"Hoe vindt ge my? staat dat my goed?"

Dan antwoordt onze echteman: "zeer goed, zeer mooi! Gy zyt verrukkelyk." Maar hy heeft zyne vrouw met geen' enkelen blik aangezien.

Zy, die dit zeer wel gemerkt heeft, verwydert zich, gevoelig gekrenkt door deze onverschilligheid, en vat het besluit op, voortaan zich geene moeite meer te geven, om naar zynen smaak gekleed te zyn.

Vergezelt mynheer zyne vrouw op de soirée, zoo plaatst hy haar in eenen hoek [illegible] onderhouden mag, zoo goed [illegible] het geheel anders; hy begeeft zich in een ander gedeelte der zaal, om aan eene andere vrouw, zelfs wel aan vele andere vrouwen, zyn hof te maken, en voor haar den [illegible] te spelen; [illegible] [illegible] is, dat het niet zyne eigene vrouw is. Danst hy, zoo doet hy dit nooit met zyne vrouw; hy beweert, dat dit tegen de welvoegelykheid is. Daarna plaatst hy zich aan eene speeltafel; hy vergeet den tyd; hy vermaakt zich, en denkt er niet aan, dat zyne vrouw zich kan vervelen.— Zy komt intusschen aan de speeltafel, en [illegible] tot hem: "Myn vriend, zullen wy niet spoedig aan het naar huis gaan denken?"

"Ja – – ja – – – terstond! – – – dans nog wat – – – dan gaan wy."

"Ik wil niet meer dansen, ik ben moede."

"Nu, ga dan nog wat zitten en rust uit."

De vrouw zegt niets meer, en verwydert zich; maar na verloop van een half uur komt zy weder aan de speeltafel en zegt tot haren man:

"Myn vriend, het is zeer laat – – – Gaan wy nog niet?"

"Ja – – Ja – – in vyf minuten – – – niet meer dan vyf minuten, en ik ben by u – – –."

En die vyf minuten worden wederom tot een half uur: eindelyk verlaat onze echteman de speeltafel, met de woorden: "Hoe vervelend, als men niet kan doen wat men wil! Onophoudelyk moet men iemand om zich henen hebben – – – die u noodigt naar huis te gaan, als men nog verlangt te blyven! De vrouwen hebben niet de geringste beleefdheid. Ach! toen ik nog niet getrouwd was, had ik mynen vryen wil – – – domkoppen, daar wy zyn, ons ketens aan te leggen – – – hm!"

En mynheer neemt den arm zyner vrouw aan, en geleidt haar te voet naar huis. Zegt zy dan: "nemen wy geen rytuig?" zoo antwoordt hy: "Waarom? – – het is niet ver. En buitendien is het goed, zich eens een weinig te vertreden. Wy behooren ook zuinig te zyn."

Mevrouw zucht; zy vindt, dat haar man zeer veranderd is.

De Gehuwde Man in den Schouwburg met zyne Vrouw.

De vrouw heeft lust naar den Hollandschen schouwburg te gaan; Mynheer zegt tot haar, daar hy juist willens is de Fransche comedie te bezoeken: "Myne lieve, wat men heden avond op het Leidscheplein speelt, komt my niet onderhoudend voor; bovendien vervelen my altyd de platitudes van die Hollandsche acteurs; en dan die toiletten! Geene der vrouwen weten zich gracieus te kleeden, en de mans zien er uit als kaasboeren en katechiseermeesters. Gaan wy liever naar het Théâtre Français."

"Wat geeft men in het Théâtre Français?"

"*Le Barbier de Séville.*"

"Maar dit stuk hebben wy, ik weet niet hoe dikwyls, reeds meer gezien!"

"Dat is het zelfde, dat stuk blyft altyd onderhoudend; en bovendien zyn de rollen goed bezet! Kom wy gaan naar het Théâtre Français."

De vrouw dringt er niet verder op aan; maar wie zal haar in den schouwburg brengen, wat reeds eene aanmerkelyke opoffering voor hem is. Zy wil hem haren dank betuigen, door zich in het theater, waaraan hy de voorkeur geeft, te laten geleiden. Mevrouw zit vooraan, mynheer haar ter zyde; maar, in stede van naar het tooneel te zien, rigt hy zyne lorgnet naar alle dames, die in de zaal tegenwoordig zyn, en keert aan het tooneel en zyne vrouw den rug toe [illegible] neert altyd, en roept nu en dan uit: "Deze vrouw ziet er niet kwalyk uit – – – – Deze heeft zeer schoone tanden – – – maar welk een kapsel! – – – Wat dom gezigt! – – – Het is hier een zeer lastig zitten, men weet niet, waar men met zyne knieën – – zyne voeten blyven zal. – – – Zyn dat loges? het lyken wel honden-hokken! – – –

Het is eene razerny, dus loges voor dwergen te maken. – – – Ik ga achter in zitten. – – –".

Mynheer plaatst zich achterwaarts, en blyft lorgneren.

Zyne vrouw maakt hem menigmaal op het spel van dezen of genen der acteurs opmerkzaam; hy antwoordt haar: "Hm.? Hoe? – – – Ach! ik heb waarlyk niets gehoord! – – –"

Gedurende de volgende acte heeft hy eenen zyner vrienden aan den ingang van het parterre gezien, en hy verwydert zich, om met hem te spreken. Met het einde der acte komt hy in de loge terug, welke hy spoedig weder verlaat.

Dit maal blyft hy nog langer uit; na hy terugkomt, is de derde acte reeds begonnen. Zyne vrouw, vraagt hem, half onwillig: "Waar komt gy toch van daan?"—"Van het parterre, ik heb met eenige kennissen gesproken!"—"En gy laat my alleen, ik?" – – – "Hm. – – – myne lieve, ik kan niet den geheelen avond op dezelfde plaats vastgenageld zitten; dat geeft my pyn in de voeten; — en ook, als ik met u praten wil, geeft gy my geen antwoord."

"Ik luister naar het stuk!" – "Ach, lieve hemel; wy kennen het van buiten, wy hebben het reeds 50 maal gezien. – – – Maar het wordt zoo goed gespeeld?"— "Ja, ja – – – maar ik heb het allen reeds daarin zien spelen."

Gedurende de nu volgende entre-acte, die de laatste is, wil hy volstrekt heengaan, om een glaasje ys te halen; zyne vrouw zegt hem echter zeer positief, dat zy er voor bedankt.

Hy moet dus in de loge blyven. Ieder oogenblik staat hy op en gaat weer zitten; nu rigt hy zyne lorgnet weder naar eene zeer schoone vrouw, welke hy in eene der loges aan den overkant ontdekt heeft.

De laatste acte begint, en mevrouw kan zich niet weêrhouden, haren man te zeggen: "Inderdaad, ge hebt eene byzondere manier om u in den schouwburg te gedragen! Als lieden van onze kennis zien, dat gy my den rug toekeert, moeten zy gelooven, dat wy slecht leven met elkander."

Mynheer keert zich om ziet naar het tooneel en mompelt:

"O! foei, als gy u zoo aanstelt, dan maakt gy u belagchelyk, men zal denken dat gy jaloersch zyt."

De acte speelt voort – – – Mynheer verroert zich niet meer. – – – Zoodra het stuk geëindigd is, wendt zich Mevrouw naar haren man, om te zien of hy tevreden is; daar bespeurt zy, dat hy in diepen slaap is.

Zy stoot Mynheer aan, die de oogen opent, en zeer opgewekt schynt te zyn, terwyl hy roept: Bravo! Bravo! zy hebben uitmuntend gespeeld, ik ben geheel te vreden.

Nu gaat men naar huis, en de vrouw zegt by zich selve: wat zyn toch de vrouwen ongelukkige wezens!—(*Overgenomen.*)

Ingezonden.

GEDACHTEN

by het besluit van het Oude en begin van het Nieuwe Jaar.

[illegible]
Een jaar is [illegible] vervlogen,
Met vreugde en smart, die 't aan ons gaf,
Zoo zien wy jaren, jaren volgen;
O! gryze tyd, door U verzwolgen:
Zoo voert ge ons zwygend naar ons graf.

Zoo blyft gy steedig rustloos hollen,
Gelyk in zee de baren rollen,
Naar 't eenzaam strand, dat hen verbeidt;
Zoo zien we ook eens uw' vaart beperken,
En, eer we uw' eindpaal kunnen merken,
Ontsluit ge aan ons de eeuwigheid.

Door diepe nev'len overtogen,
Staat weer een jaarkring voor onze oogen,
Die ons gesluijerd tegenlacht.
Mogt elk die nev'len op zien klaren,
En in 't ontwolkt verschiet ontwaren,
't Geluk, hetgeen men daar verwacht.

Voor velen, (de uitkomst zal het staven),
Ligt droefheid in 't verschiet begraven;
Geluk is 't jaar, dat ons verliet;
Hoe schoon ook bloemen om ons bloeijen,
Men vindt, hoe heerlyk zy ook groeijen,
Bestendig hen op aarde niet.

Als schaduwbeelden snelden henen,
Waarin we ons thans gelukkig waanden,
Met al hun toverglansen heen.
Ook droeve stonden zyn vervlogen,
En niets blyft ons getrouw voor oogen
Dan de onbestendigheid alleen.

Wie onzer heeft by 't ernstig denken,
Geen stille traan den asch te schenken,
Van een aan 't harte waardig pand?
En wie toch plukte zonder pozen
't Vervlogen' jaar steeds blyde rozen?
Wie staken doornen nooit de hand?

Ja distels zyn op 't pad van 't leven
Vaak door het heerlykst groen omweven,
Een ieder onzer treft hen aan.
Dan, wat de toekomst moog bereiden,
Zoo lang de hoop ons blyft geleiden!
Met nieuwen lust weer voortgegaan.

Z. Z.

Curaçao 31 December 1842.

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79.